

iet haar grond
bepaling van
afpraak,
omdat der thans
vorig maal
aken, had dan
ponen, hoe de
lijk zulks be-
regeling der
vergaderingen

Classicale ver-
Overijssel hierin
te hebben; en
kerken op de
Lewwarden in
de, de analogie
rs op te vatten,
dit iets veran-
der de wettige
van de voor-
den moet wor-

de al of niet
oorloppige Syn-
dus te Rotter-

en niet mogen
vergadering,
dubbelt van
ardigde.

dan zouden al
staanden voet
naar hun clas-
in dubbelen

dat genoemde
dubbelt van
algevaardigd,
di, dan zal het
te vergadering,
id weersamen-
de twee die-
erlingen als af-
en, gelijk onge-
ppige Synode

n, dan zal dit
dan dat nie-
ergadering kan

ies dan onder-
teffen, wie blij-

brief komt het
uiterden, maar
heeft recht te
entbrief uit te

op eigen risico
innen inrichten,
gelast worden,
een bill of in-
en een buiten-
assis overvolg-
en. De Synode
dientebrieven.

toen staan.

raad in kerken,
n van reforma-
moet ook nog
n.

elen bespreken
uding van zulk
vigen" die op
et de Synodale
Maar zulk een
enen met hen,
nissatie verlied
atie nog altoos
ulden.

t deze "onwil-

abje, opgericht
l, maar een ver-
Christus' kerk;
l en menschen
in het ambt
ens dit ambt
nover alle ge-

zulk een kerke-
vergadering
In al onze ste-
ppen staan we
eerdere Opzie-
en saamkomen
moest wel zoo
et. En zooan-
houdt, is het
over en weer
andere ambts-
in deze stad
ze vergadering

d in plaatsen
ad naast den
is het thans
den, nu soms
kerkeraden
alle samenge-
van Chris-
tijn gezet; en
het ambt niet

ook op zeer
acht van deze

ruk, alsof men
estuurscolleges
en heeft; en
vertuiging, dat
t ambt dezer
in zijn Woord

de kroon ver-
r de autoriteit

t zeer natu-
ren Christus
wel oog en
d. i. met
egenover zulk

een kerkeraad plaatsen, en zich afvragen:
Waarom zou ik zulk een kerkeraad erken-
nen? Waarom deren wel en dien anderen
niet? Ge zijt als Opzieners, elk met uw
pretentie, een koninkrijk dat tegen zich zel-
ven verdeeld is. Welke roeping zou ik
dan hebben om mij meer aan uw gezag
en uw tucht dan aan die van uw mede-
pretendenten te onderwerpen?

Meer met den mensch dan met Christus
rekenende, laten zeer velen dat dan afhan-
gen van den predikant.

Hebt gij in uw kerkeraad een predi-
kant zitten, die hun bevalt, die hun ziel
weet te trefen, die hen roert en aangrijpt,
dan onderwerpen ze zich aan uw opzicht.
Maar vinden ze den predikant naar hun
hart" bij een uwer medepretendenten, dan
gaan ze bij die anderen schuilen.

Zoo maakt het almeer den indruk, alsof
de keuze van kerkeraad aan hun believen
staat.

Ze verhuisen naar een andere plaats, en
hooren dat daar wel drie of vier "kerke-
raden" zijn. Waar zullen ze hun attestatie
nu indienen? En in plaats van deze vraag
naar den regel des Woords en met het oog
op Christus hun Heere, te bantwoorden,
laten ze de beslissing dan afhangen, van
den predikant die het meeste trekt, of van
een kennis of vriend, die in dat dorp woon-
achtig is.

Hoe scherp men nu zulk kerkelijk scep-
ticisme ook afkeure, toch dient er mee
gereken, omdat het rechtstreeks uit het
naast elkaar bestaan van twee of drie met
elkander concurrerende kerkeraaden voort-
vloeit.

Voor al het naast elkaar bestaan van twee
of meer kerkeraaden van Gereformeerde be-
lijdenis werkt zielskundig afnedeeligst.
Het ontbindt den band der consciëntie;
snijdt de senen der tucht door; en voedt
het valsche besef, alsof keuze tusschen dezen
en genen kerkeraad geen vraag van beginsel,
maar een spel van pure wilkeur ware.

Hereniging, onverwilde hereniging, van
de gezamenlijke opzieners, die één in be-
lijdenis zijn, in ééne vergadering, scheen
ons daarom van meet af plicht, en nimmer
zullen we ophouden, om zoo ernstig en
dringend mogelijk tot deze hereniging, en
hereniging, zonder uitstel aan te manen.

Het mag niet toegelaten, dat de Opzie-
ners in de ogen der menigte al meer leden
van een verenigingsbestuur worden, ze
moeten in hun ambt van Christuswege voor
de gemeente staan, en slechts één is afge-
zonderde vergadering noodzakelijk en geoor-
loofd, zoo er verschil loopt over de be-
lijdenis, en dus de één kerkeraad het Woord
Gods anders prediken laat dan de andere.

Gelijk het nu toch staat, dat de Opzie-
ners van één zelfde belijdenis gedeeltel-
vergeaderen en elkander concurrentie aandoen,
moet hieruit wel het noodzakelijk gevolg
voortvloeien, dat vele gedoopte Christenen
zich volmaakt vrij in hun consciëntie ge-
voelen, om of niet met één van deze beide
groepen Opzieners of met beide eenvoudig
niet te rekenen, en te doen alsof ze niet
bestaan.

Reeds voor de Overheid des lands zou
zulk een gesteldheid der gemoederen de
ernstigste bezwaren opleveren. Want al
beschikt de Overheid over de dwingende
macht, zoodat ze desnoods met het zwaard
tot erkenning van haar gezag en tot op-
volging van haar bevelen kan noodmaken,
toch leert de ondervinding, dat zelfs de
magistraat zijn zwaard ten laatste bot slaat,
zoo zijn gezag geen steunpunt vindt in de
consciëntie.

Maar in nog veel hooger mate bemoei-
lijkt zulk een gesteldheid der geesten de
handhaving van het kerkelijk gezag.

Immers het diep ingrijpend verschil tus-
schen het Overheidsgezag en het kerk-
elijk gezag bestaat juist hierin, dat de
kerk elke dwingende macht mist; het
zwaard niet draagt; en dus ganschelijk in-
zinkt en bewijkt, zoo het geen steunpunt
vindt in de consciëntie der gedoopten.

Want wel kan de kerk, bij onzuivere
opvatting, somwijlen de dwingende macht
van den Staat te hulp roepen, en leden der
kerk, die hun geldelijke verplichtingen niet
nakomen, voor den rechter dagen; maar,
afgezien van de vraag, of dit ooit aan eenige
kerk zij aan te raden, haat haar dit toch
noot op geestelijk terrein, en kan ze deze
dwingende macht nooit inroepen dan tegen-
over hen, die contractueel haar bestuurs-
macht erkend hebben.

Waar sprake is juist van het brengen
terkenits van deze macht, ontvangt haar
dus ook dit hulpmiddel geheel, en blijven
haar volstrekt niets dan zedelijke hulpmid-
delen over.

En overmits nu zedelijke middelen on-
voorwaardelijk hun uitwerking missen, zoo-
lang u geen aantrekkingspunt geboden is
in de consciëntie van hem of haar, op wier
bewerking ge het toelagt, zoo volgt hier-
uit, dat de sceptische houding, die tal van
gedoopten tegenover den tot reformatie ge-
komen kerkeraad aannemen, in den grond
gelijk staat met een, voor wat hun aan-
gaat, volkomen machteloos maken van zijn
invloed.

Het sterkst gevoelt men dit ten opzichte
van de Roomsche Katholieken.

Toen in de 16de eeuw de Reformatie
doorbrak, bestond er bij onze vaders geen
de minste twijfel, of het ambt der Opzie-
ners moest over alle gedoopten blijven
gaan. Ze gevoelden deswege hun roeping,
om allen, die bij de Hierarchie bleven,
hiervan af te manen, en niet zoo korten
tijd heeft men in dorpen en in kleine ste-
den volgehouden, om zulke huisgezinnen
te bezoeken.

Dat ging destijds gemakkelijker dan nu,
omdat, toen eenmaal de Overheid zich voor
de Gereformeerde religie als religie van den
Staat had verklaard, een predikant of ouder-
ling nooit bang behoeft te zijn voor on-

aangename ontmoetingen. Het schild der
Overheid dekte hen.

Maar met hoeveel ernst en volharding
dit werk ook begonnen en doorgezet werd,
toch had men al spoedig de grens bereikt
waarover men niet verder kon.

Zoodra toch diegenen, in wie de consciëntie
wakker was geworden, zich bijna tot den
laatsten man bij de Reformatie hadden aan-
gesloten, vorderde men met zijn herder-
lijken arbeid bij de Roomsche Katholieken
bitter weinig meer.

Overgangen kwamen nog wel voor. Maar
ze werden steeds zeldzamer. En niet lang
meer of onze kerkeraaden gingen ontwaren,
dat ze alle klein op de consciëntie der
Roomsche Katholieken verloren hadden.

Een nieuw geslacht was allengs opgestaan,
dat in geheel andere gedachten en over-
wegingen was opgegroeid; en zoo duurde
het niet lang meer of men staakte een
poging, die van dit oogenblik af toch fei-
telijk geheel doelloos was geworden.

En van dat oogenblik af werd de band
van saamhang nog alleen daarin gevoeld, dat
men de enkele Roomsche Katholieken, die zich
later aan het opzicht en de tucht onzer
kerken onderwierpen, niet als heidenen
doopte, maar als reeds gedoopten be-
schouwde, die dus bij de kerk hoorden, en
nu vrijwillig onder haar tucht kwamen.

Een inzender vraagt ons, wat toch de
reden mag zijn, dat men veltijds gewoon
is de beguelters van de voornaamwoorden,
die op den Middelaar slaan, niet meer ka-
pitaal te zetten, maar klein.

Hierop diene tot antwoord:

1°. dat de gewoonte om veel kapitale
letters te gebruiken, ons een tijdlang uit
Duitschland is aangewaaid, waar men tot
kerken onderwierpen, niet als heidenen
doopte, maar als reeds gedoopten be-
schouwde, die dus bij de kerk hoorden, en
nu vrijwillig onder haar tucht kwamen.

2°. dat in het eind der vorige eeuw dit
gebruik van kapitale letters dan ook zeer
weelderige afmetingen had aangenomen,
en men voor alles wat maar eenigzins op
den voorgrond trad, zijn kapitale letter
gereed hield.

3°. dat onze goede orthografen in de
17de eeuw, met name onze Bijbelvertalers,
hierin nog soberder waren, zonder evenwel
altoos consequent te zijn.

4°. dat in onze Staten-vertaling dan ook
zelfs die voornaamwoorden die op het
Hoogste Wezen slaan, in den regel zonder
een kapitale aanvangsletter worden gebeid,
en evenzo de voornaamwoorden, die op
den Middelaar doelen.

En 5°, dat het thans regel bij de sober-
der stylisten is, om alleen de persoonlijke,
soms ook de bezittelijke, maar niet de be-
trekkelijke voornaamwoorden, kapitaal te
schrijven, als ze op God slaan, maar niet
kapitaal, waar ze slaan op den Middelaar.

En dit laatste wel, om wat de heilige
apostel schrijft: „Er is één Middelaar Gods
en der menschen, de mensch Christus
Jezus.”

In den Middelaar schuilt de Godheid.
Het Woord is vleesch geworden. En als
mensch komt hij tot ons.

Hiermee is nu natuurlijk niet gezegd,
dat men ook niet anders handelen mag.
Maar alleen uitgesproken, hoe soberder
stylisten thans gemeenlijk doen en hoe
deskundigen oordeelen, dat gedaan moet
worden.

Een ander inzender vraagt, of het niet
beter ware, dat des namiddags een gedeelte
uit de Heilige Schrift, dan een Zondags-
afdeeling van den Heidelbergischen Cate-
chismus voor de gemeente behandeld werd.

Hierop diene tot antwoord:

1°. dat onze Gereformeerde kerken in
haar bloeitijd er steeds anders over dachten,
en aanhoudend op getrouwe Catechismus-
prediking aandrongen.

2°. dat onze Kerkenordening dit voor-
schrijft.

En 3°, dat geheel deze tegenstelling on-
juist is.

Immers bij elke vraag van den Catechis-
mus staat het gedeelte van de Heilige
Schrift, waaruit het antwoord getrokken is,
er uitdrukkelijk bij.

Prediking van den Catechismus is dus
niet prediking over een stoffe door men-
schen uitgedacht, maar over drie, vier of
meerdere Schriftplaatsen tegelijk, zoodat
deze bij den Catechismus onder elke Vraag
vermeld staan. Waarbij het dan natuurlijk
een fout is, zoo de prediker deze gedeelten
der Heilige Schrift onbesproken laat.

En de reden waarom onze kerken zulk
een prediking niet alleen stichtelijk, maar
noodzakelijk keurden, ligt hierin.

Bij vrije keuze kan het gebeuren, dat een
predikant een jaar lang b. v. het gebod:
„Gij zult niet stelen,” of een mysterie als dat
van den Doop onbehandeld laat.

Zoo kon het dan zijn, dat er over enkele
waarheden veel, over een der Schriftmys-
terien bijna niet gepredikt wordt.

En dit nu mag niet.

De gemeente moet opgevoed in de ken-
nisse van alle de mysteriën des geloofs en
van alle geboden Gods.

En om hier nu voor te waken is het,
dat onze vaders zulk een boekje op-
stelden, en daardoor zorg droegen, dat ten
minste één elk jaar, elk mysterie en elk
gebot behandeld werd.

KUYPER.

Uit de Pers.

In de Vrije Kerk kwam ditmaal een artikel
van Ds. Beuker voor, dat ook de Doleerenden
can quo in staat van beschuldiging stelt, en
daarom ook aan onze lezers niet mag ont-
houden worden.

Het luidt aldus:

SCHUURMAKERIJ TE NOORDWIJK AAN ZEE.

Wat men, weleer in Katwijk beleefde, dat namelijk
na het vertrek van den predikant een dubje van diens
bijzondere vrienden zich van de gemeente afscheurde
en in een schijnbare eigenkerk ging spelen, dat schijnt
nu in Noordwijk te zijn aangevoeld. Ook in Noordwijk
was een tamelijk bloeiende gemeente. Ds. Rispens
kreeg een beroep van de gemeente te Hoorn, nam
dat aan en vertrok zeer haastig. De aanneming van
dit beroep was door sommigen van den kerkeraad,
met het oog op de gemeente wenschelijk, door anderen
onwenschelijk gekeurd. De daardoor ontstaande
spanning deed den kerkeraad besluiten om met den ge-
meente kerkeraad te vergaderen en over 't gere-
vershill te oordeelen. Op den gecombineerden kerkeraad
werd schied beleiden, de hand der verzoening gereikt
en het arrest van den vertrekkenden leraar geteekend.

Nadat Ds. R. vertrokken was werd alhier een
kerkeraadsvergadering met afgevaardigden van naburige
kerkeraaden gehouden. Op deze gecombineerde kerke-
raadsvergadering bleek dat bij drie leden van den
Noordwijkschen kerkeraad, verzoening op de vorige
vergadering alreeds behaalde, oprecht was geweest. Men
veroordeelt dat de gemeente te Noordwijk, die zich
doel te geraken kwam met niet den ongemotiveerden
eisch, dat de ouderling, wiens houding jegens den leraar
zij oordeelden dat aanleiding tot diens vertrek had
gegeven, van zijn ambt zou worden onttrokken. Toen aan
zulk een welkekenig eisch natuurlijk door de ver-
gadering geen gevolg kon worden gegeven, stonden
de drie misnoemde op en verlieten de vergadering,
terwijl zij een papier uit den zak haalden waarop
bleek dat zij zich van de gemeente afscheurden en
waarop zij reeds te voren 143 handteekeningen van
leden en kinderen der gemeente hadden verzameld.
Van de ruim 500 zielen der gemeente, stonden er,
groot of klein, circa 143 namen op deze schandlijst,
die de kerkeraaden aan hun meer hadden geteekend.
Als dat nu niet is, wat ons Avondmaals-formulier
noemt: „secte en misleiden in de Kerk anrichten”, wat
is het dan? Ook hier zeggen wij met den Apostel:
„Die u ontroert, zal het oordeel dragen, wie hij ook
zij”. Geen wonder dat art. 80 onzer Dordtsche Kerke-
orde dit onder „de grove zonden” stelt, die met ont-
zetting uit het ambt moeten gestraft worden.”

„We hopen nog dat God deze broeders hun gruwelijke
daad zal laten inden, opdat ze bij den Koning der
Kerk gemelde vragen en verkrigen ook voor deze
midnaad. Vooral den volgenden die middel of ook, als
ze niet meeningen, met verlies van betrekking op
staanden voet bedriegen werden, moge de Heere gene-
scheken om te zien, hoe heel de Heilige Schrift tegen
zulk seculairisme getuigt, en de bedreigden den geloofs-
misk schenken om voor zulk een kerkelijk socialisme
het hoofd niet te behouden.”

De driedubbele kerkeraad heeft dan ook de schuur-
makers dadelijk uit hun ambt onttrokken, als lid ges-
teld onder kerkelijke censuur, en besloten hunne volgenden,
zoo mogelijk door vermaning weer in 't rechte spoor
te brengen.

Verder is toen dit gebeurd:

De afgeschreven hebben dadelijk den volgenden
Zondag afzonderlijk d'ent gehouden, waarvoor alles
ook van te voren al in orde gebracht scheen te zijn.
Het schijnt ook dat ze dadelijk naar Amsterdam zijn
getogen om aan de leiders der doeleenraad en hulp
te vragen. In een localiteitslaas men althans: „De
heeren A. van Roon, G. Barnhoorn en P. Plug Cam-
nag kort geleden onderling en elken afzonderlijk
Gereformeerde gemeente alhier, hebben zich thans als
ambtsdragers van de Gereformeerde kerk van Noord-
wijk met zee gewend tot den kerkeraad der Ned. Herv.
gem. met Verzoek om na met de organisatie der Ned. Herv.
kerk te hebben gebroken, met hen verzeend op te
treeden in aansluiting aan de Nederlandsche Gerefor-
meerde kerken hier te lande.”

„De leden van de Ned. Herv. gemeente heeft in
een uitvoerig schrijven verklaard aan genoemd verzoek
niet te kunnen en niet te mogen voldoen.”

„En hieraan nu knoopt Ds. Beuker deze op-
merking vast:

„Dit nieuwsberichtje reeds schijnt door iemand gesteld
te zijn, die met de doeleerende terminologie goed op
de hoogte is. Indien het mocht blijken dat men deze
sectarische te Amsterdam in de rede van den weg
van boete en terugkeer aan te raden, de helpende hand
toegestoken heeft, om een wettige gemeente van
Christus te helpen verschuilen, dan behoort er over
het al of niet sectarisch karakter der doeleerenden een
woord meer verspreid. Het geldt hier niet het oprichten
van een tegenkerk bestaande uit leden, die uit het Herv.
kerkenootschap komen en zich tegenover een be-
staand vernieuwd kerkelijk kerk tot nog toe een
eigen kerk vormen, wat ook sectarisch is, maar het
geleit hier een partij die met de Ned. Herv. Kerken
te maken heeft, maar die zich van een wettige gerefor-
meerde kerk afheeft, waarin ze grootendeels geboren
en opgevoed zijn. En dat zonder een enkele wettige
reden.”

Het schrijven door deze „schuurmakers” aan
den Synodalen kerkeraad gezonden was van
dezen inhoud:

Aan den Kerkeraad der Hervormde Gereformeerde Gemeente te Noordwijk aan Zee.

Wij ondergeteekenden, Arie van Roon, Cornelis
Barnhoorn en Pieter Plug, Ambtsdragers van de Gerefor-
meerde Kerk van Noordwijk aan Zee, vanwege de
Nederlandsche Gereformeerde Kerken in de Classis
Leiden er op gewezen, dat de Gereformeerde Kerk te
dezer plaats kerkelijk optreden moet naar de oude
Kerkenordening en onder den Kerkeraad verbonden,
wenden om misdelen tot u, die alsnog verbonden
zijt aan het in 1816 opgericht kerkgenootschap, met de
ernst op te wezen, dat ook gij u daarvan geheel losmaakt,
om alsdan niet ons verenigd en in aansluiting aan de
Nederlandsche Gereformeerde Kerken hier te lande
weer te leven in onderwerping aan Gods Woord en ge-
hoorzaamheid aan den Koning der Kerke, gelijk de oude
Gereformeerde Kerkenordening dat meebrengt.

In de 16de eeuw is onze Kerk juist door haar protest
en verzet tegen de Hierarchie der Roomsche Kerk ge-
weerd, weleer die Hiearchie te dullen is alnoos het werk der
vaders niet doen, en om langzamerhand en ongemerk
op Roomsche paden leiden, zoodat gij nu nog in uw
genootschappelijk verband blijft staan, staat gij ook
meest verantwoordelijk bij God en menschen voor het
bederf, dat uit de organisatie van het Hervormd Kerk-
genootschap over de Kerken komt, en derhalve ook
voor de verbreiding van Gods volk op alle plaatsen,
waar men weer terugkeert tot Gods Woord en de
ordinantie van den Koning der Kerke terug wil
brengen.

Wij wenschen van heeler harte, dat gij als Herder
en Opzieners naar de belofte bij de bevestiging in uw
ambt gedaan, ook in deze zaak moogt handelen.
Gefelieve met 't oog op het belang der gemeente zoo
spoedig mogelijk ons van antwoord te dienen.

(Met getuigenhanden.)

A. VAN ROON, Onderling.
C. BARNHOORN, Onderling.
P. PLUG Ck. Diaken.

Noordwijk aan Zee,
Mei 1890.

En dan besluit Ds. Beuker aldus:

Wij vragen in allen ernst aan ieder eerklijk Christelijk
gemoed, of het niet is om er bij te weeten. Dat durft
anderen wijzen op schijnbare verantwoordelijkheid voor
God”, op Gods Woord en op de Geref. Kerkeorde en
op „de belofte, die ze bij de bevestiging in hun ambt
hebben afgelegd”, terwijl ze bezig zijn deze alle op de
meest onbeschaamde wijze met voeten te treden. Gij
die anderen leert, dat men niet stelen sal, steelt gij.

Is 't wonder dat de wereld spot en gaat meenen
dat al „de finjen” huichelaars zijn? Waarlijk men kan
der synodale hierarchie nooit beter dienst bewijzen dan
door haar zulk een aansprake te laten zien.

Voorzands laten we het bij deze eenvoudige
mededeeling; maar zullen ons haasten,
nadere inlichting omtrent dit voorval in te
winnen, en er dan desnoodig op terugkomen.

Want wel kunnen we ons uitnemend goed
voorstellen, hoe zulk een loop der zaak
Ds. Beuker prikkelen moest. Maar het zoo
ook kunnen zijn, dat er nog een andere kijk
op deze zaak was, die op deze „gruwelijke
zonde” een geheel ander licht wierp.

KUYPER.

Officieele berichten uit de Ned. Geref. kerken.

VOORLOOPIGE SYNODE VAN LEEUWARDEN.

De kerkeraad der Ned. Geref. kerk van
Leeuwarden kan alsnog ter kennisse brengen,
dat voor het Agendum der Synode buiten het
reeds gepubliceerde, nog bij hem zijn inge-
komen de volgende punten:

Uit de classis Arnhem c. a., tweede reeks:

6. De Voorloopige Synode bespreke en be-
pale de gedragslijn, welke de kerkeraaden te volgen
hebben ten opzichte van ambtsdragers, die zich
onttrekken aan de Gereformeerde kerkregering
(bepaald voor zoolvel zij onrechtzinnig zijn.)
[Met memorie van toelichting].

7. De V. S. bespreke en be-
pale de gedragslijn der kerken in zake het doorbrengen van
den z.g. Goeden Vrijdag, naar art. 32 der
Nederl. Geloofsbelijdenis.

8. De V. S. bespreke en be-
pale de gedragslijn, welke de kerkeraaden te volgen hebben bij
de toelating (voor 't eerst of bij voortdurend)
tot het heilig Avondmaal, van wie op den Rust-
dag dagelijken arbeid verrichten. [Met
memorie van toelichting en missive van den
kerkeraad der N. G. kerk te Vorden].

9. Voorstel in zake Ds. Raman.

10. De V. S. trachte, indien de onderhan-
delingen om tot ineenstemming met de Chr.
Geref. kerk te komen zijn afgebroken, die
opnieuw aan te knopen.

Uit de classis Franeker:

De vraag:

1. Is herhaling van een beroeping, kort na
elkander, wel goed?

De vraag:

2. Hoe te doen met de godsdienstoefening
op den Goeden Vrijdag. [Met toelichting].

3. Een gravamen tegen het door de V. S.
blijken art. 180* der Acta beslotene, wyl h. i.
hierdoor, in de rechten der plaatselijke kerken
gegrepen wordt.

4. De vraag: Is het wenschelijk, dat een
kerkeraad een beroeping uitbrengt op een
dienaar des Woords, die nog geen twee jaar
op zijn eerste standplaats werkzaam is, tenzij
in bijzondere gevallen?

De vraag: Zou de V. S., aangezien reeds
op het Synodaal convent (zie acta, art. 5) ver-
klaard werd, dat het dringend noodig is in
alle kerken de predicatie van den catechismus
te hervatten of voort te zetten, — niet met
het oog op het leen van catechismus-predicatie
in de vacante kerken, eenige deputaten kun-
nen benoemen met opdracht om, zoo mogelijk
reeds op de e. k. Synode, een goede volgreeds
wélgefundeerde en degelijke predicator over
den catechismus aan te bieden; hetzij door een
reeds uitgegeven bundel in de taal te verdui-
delijken en daaruit het voor dezen tijd minder
geschikte weg te laten; hetzij door een nieuwen
bundel op te stellen of saam te brengen en
daarin o. m. te wijzen op de beteekenis van
de Zondagsafdeeling voor de Reformatie der
kerken en op de hedendaagsche ketterijen en
secten.

En uit de classis Groningen:

1. De Synode wijze de gedragslijn aan, cen-
purig te volgen ten aanzien van deulken, die
tot het genootschap terugkeeren:

2. Is het geoorloofd — zoo ja — onder
welke omstandigheden leden der Chr. Geref.
kerk over te nemen?

3. De Synode wende pogingen aan, om de
regeling der giften ten behoeve van nood-
dige kerken op meer eenparigen voet te
brengen.

4. Zijn — en, zoo ja, in hoeverre — zonder
kracht als onwettig — handelingen van een
kerkeraad, wiens ontstaan eenige informa-
liteit plaats vond, doch, bij periodieke afredin-
gen de verkiesing plaats vond volgens de D. K.

Van de gecombineerde classis Haarlem-
Alkmaar.

1. De Synode onderzoek:

a. Of een revisie des Bijbels in de tegen-
woordige taal en spelling noodzakelijk is?

b. Zoo ja. Of het thans de rechte tijd is,
om dien arbeid ter hand te nemen?

c. Op welke wijze dit zou moeten ge-
schieden.

2. De Synode neme maatregelen, dat de
kerken gezamenlijk komen tot de uitvoering
van Art. 13. D. K. en make deze zaak ook
toepasselijk op zulke oeffenaars, die hunne
krachten alleen in den dienst der kerk be-
steden.

3. De Synode verzoeken aan de Hooge
Regering, de bestaande Zondagswet toe te
passen.

Zoodat reeds is medegedeeld komt de classis
Amsterdam met hare punten zoo laat, dat
ze hierbij niet meer kunnen worden opgeno-
men, doch hieronder zullen zij te vinden, door
de zorg van de classis zelve. Zij men later
te Amsterdam wat vroeger.

Verder moeten op het agendum voorkomen
de rapporten der door de V. S. van Utrecht
benoemde deputaten. Bij den kerkeraad is
slechts ingekomen:

Rapport der commissie voor aduiter in zake
de hereniging met de kerken van wijlen Ds.
Ledeboer.

Dat nu toch ten spoedigste toegezonden mo-
gen worden de rapporten der Deputaten inzake:

a. het praeparatoir-examen van personen,
die niet kunnen overleggen getuigschrift van
goed afgelegd candidaats-examen aan een
hoogeschool, belijdenis doende van de gere-
formeerde religie;

b. de bevordering van de kerkelijke her-
eeniging met de Chr. Gereformeerden;

c. de correspondentie met buitenlandse
gereformeerde kerken;